

## KORTE MEDEDELINGEN

### GEDEPUTEERDE FRIEDA BREPOELS (BELGISCHE PROVINCIE LIMBURG) REIKT DERDE PROVINCIALE NATUUR- EN MILIEUPRIJS UIT!

Op vrijdag 27 november waren heel wat vertegenwoordigers van de (Belgisch-)Limburgse natuur- en milieusector verzameld in het Provinciehuis te Hasselt voor de uitreiking van de derde Provinciale Natuur- en Milieuprijs door gedeputeerde Frieda Brepoels. Door een deskundige jury werden diverse kandidaten voorgedragen, waarna de Bestendige Deputatie besliste om de prijs toe te kennen aan Jan Gabriëls, omwille van zijn rol in het natuuronderzoek in de Belgische provincie Limburg.

In april '96 besliste de Provincieraad van Belgisch Limburg om een Provinciale Natuur- en Milieuprijs in te stellen. Sindsdien wordt de prijs jaarlijks toegekend aan personen die zich ingezet hebben voor het behoud, de ontwikkeling of het onderzoek van de (Belgisch-) Limburgse natuur of die bijzondere inspanningen leveren of geleverd hebben ter

bevordering van het leefmilieu in onze provincie.

Het is moeilijk om de verdiensten van verschillende mensen met verschillende achtergronden en jobs, maar ook met verschillende actieterrainen binnen de natuur- en milieusector met elkaar te vergelijken, maar de jury is er toch in geslaagd een laureaat naar voren te schuiven.

De Provinciale Natuur- en Milieuprijs '98 werd toegekend aan Jan Gabriëls, vooral omwille van zijn rol binnen het natuuronderzoek in onze provincie. Hij is bij velen echter beter bekend als dé prominente vogelkenner van Belgisch Limburg, als natuurbeschermmer en dierenliefhebber in hart en nieren.

In de natuursector is Jan Gabriëls een duizendpoot. Naast zijn job als leraar biologie, werkte hij vanaf 1972 op LISEC als onderzoeker. Hij was en is nog steeds actief in heel wat natuurverenigingen, zowel plaatselijke, als provinciale en nationale, waar hij gewaardeerd wordt omwille van zijn verenigingsengagement en zijn veelzijdigheid. Daarnaast

maakt hij ook deel uit van de Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud, waar hij voor Belgisch Limburg een belangrijke rol speelt als adviseur van het Vlaamse natuurbeleid.

Het meeste belang hecht Jan Gabriëls een duizendpoot. Naast zijn job als leraar biologie, werkte hij vanaf 1972 op LISEC als onderzoeker. Hij was en is nog steeds actief in heel wat natuurverenigingen, zowel plaatselijke, als provinciale en nationale, waar hij gewaardeerd wordt omwille van zijn verenigingsengagement en zijn veelzijdigheid. Daarnaast maakt hij ook deel uit van de Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud, waar hij voor Limburg een belangrijke rol speelt als adviseur van het Vlaams natuurbeleid.

Het meeste belang hecht Jan Gabriëls aan zijn vogelonderzoek. Al op jonge leeftijd kreeg hij de vogel-microbe te pakken, die jaren later zou resulteren in de uitgave van de eerste verspreidingsatlas van de Limburgse vogels. In de jaren zeventig ronselde hij namelijk alle vogelliefhebbers samen om aan één groot provinciaal onderzoeksproject te werken.

## REACTIES VAN LEZERS

### MEERSSENERHEI

Bij het lezen van het artikel "Een vegetatiereconstructie van de Meerssenerhei" van H. Hillegers uit het Maandblad van december 1998, viel mij een kleine incorrectheid op.

In het tekstdeel "Het Violion; het heideschraalland" wordt gemeld dat naast *Wolverlei* (*Arnica montana*) ook Moeraskartelblad (*Pedicularis palustris*) een kensoort is van het verbond Violion caninae. Dit moet echter zijn Heidekartelblad (*Pedicularis sylvatica*), zoals wel juist staat vermeld in Tabel 1: Verbondkensoorten van de Meerssenerhei.

**Sander Ijzerman**

### LIMBURG: KWALITEITSREGIO

In het artikel van Torben Mulder in het Maandblad van december 1998, jaargang 87, zijn mij een aantal ideeën opgevallen, waarover ik een andere - of een aanvullende mening heb.

Overigens ben ik het overwegend met zijn artikel ten volle eens.

Schrijver is van mening, dat mede als gevolg van

de Flora en Faunawet er in de toekomst meer wild te zien zal zijn. Gelukkig trekt ook hij dit meteen in twiifel en is hij met mij van mening, dat er wellicht meerdere maatregel nodig zijn om het meer zien van wild te bewerkstelligen. In de ogen van een practicus, zoals ikzelf ben, zal de FF-wet dit zeker niet bewerkstelligen. Eerder minder. De oorzaak ligt meer in een verdere achteruitgang van wisselende cultuuren natuurlandschappen. Natuurgebieden bieden weinig tot geen voedsel. Jaarrondbegrazing is zelfs in grotere aaneengesloten natuurgebieden vaak moeilijk te realiseren voor gecultiveerde grote grazers. Grotere aaneengesloten natuurgebieden herbergen veel minder wild dan afwisselende landschapstypen.

Landbouwproducten bieden het wild voedsel, dat gemakkelijk bereikbaar is. De wilddichtheid en de kans om wild te zien is in die gebieden vele malen groter. Daarom ondervindt de boer in voortdurende mate schade van wild. De mate van bedrijfsrisico is niet concreet omschreven, maar het enkele feit is er wel. Habitats/territoria voor wildsoorten in puur natuurgebieden zijn vanwege het voedselaan-

bod relatief groot en daarmee is de wilddichtheid klein. Dus ook minder kans om deze te zien. Uitwisseling van soortgenoten in cultuurlandschappen is nagenoeg altijd voor de instandhouding van de populatie noodzakelijk. Op zichzelf vormen de natuurterreinen geen voldoende biotoop voor de instandhouding van een kansrijke populatie. Het volledig natuurlijk in stand houden van vegetatie en wild is in Nederland niet meer mogelijk. Niet beheersbare invloeden zoals stikstofdeposities als gevolg van recreatiedruk en verkeersintensiteiten zijn voorbeelden van invloedssferen die onherroepelijk gevolgen hebben voor de levensruimte van dieren. We kunnen boven natuurterreinen geen paraplu zetten, maar ook geen damwandprofiel met lekdichte vloer. De mens uit natuurgebieden weren is al helemaal uit den boze. Beheer blijft dus gewoon noodzakelijk. Bij dit beheer kunnen we veel of weinig sturen. Dit is al naar gelang de doelstelling.

Ik kan mij voorstellen, dat het zien van wild in belangrijke mate het recreatieve karakter van een gebied verhoogd en daarmee ook het draagvlak voor natuur- en wildbeheer.